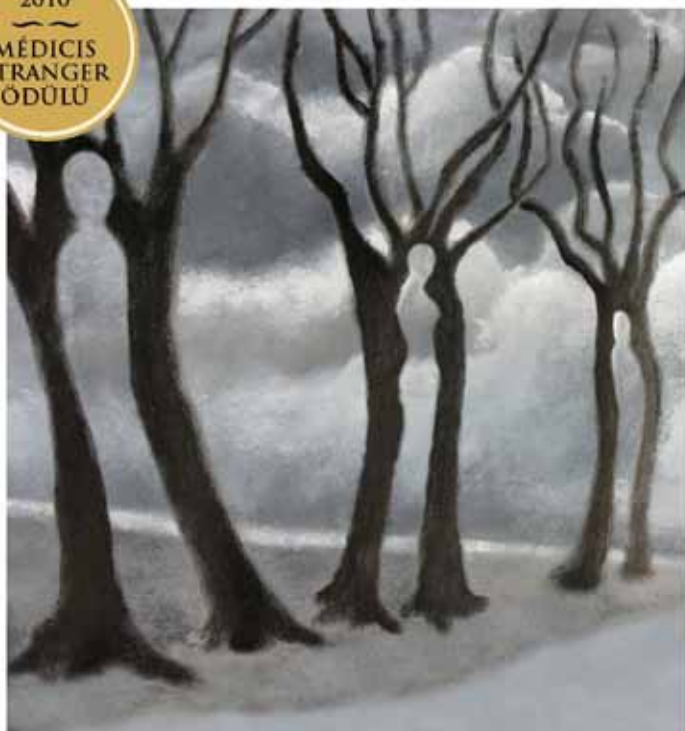

DAVID VANN

BİR İNTİHAR
EFSANESİ

2010
MÉDICIS
ÉTRANGER
ÖDÜLÜ

ÖYKÜ

Çeviri: ESRA BİRKAN

DAVID VANN
BİR İNTİHAR
EFSANESİ

Legend of a Suicide, David Vann

© 2008, David Vann

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları InkWell Management LLC ve Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2012

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1564-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

DAVID VANN
BİR İNTİHAR
EFSANESİ

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Esra Birkan

David Vann'ın Can Yayınları'ndaki diğerk kitabı:

Caribou Adası, 2012

DAVID VANN, 1966'da ABD'ye bağlı Aleut Adaları'ndan Adak'ta doğdu. Babasının intihar etmesini, yaşama tutunmak için bir çıkış noktası olarak gördü ve *Bir İntihar Efsanesi* adlı ilk kitabında bu konuyu işledi. Basılan ilk kitabı *A Mile Down: The True Story of a Disastrous Career at Sea* (Bir Mil Ötede: Denizde Talihsiz Bir Mesleęin Öyküsü), çoksatarlar arasına girdi. Yazımının üzerinden 12 yıl geçtikten sonra yayımlanan *Bir İntihar Efsanesi*, büyük ilgi uyandırarak Fransa'da Médicis Ödülü dahil on bir ödöl kazandı. *Caribou Adası* (2011) ile başarılarını sürdürdü. Onu izleyen *Last Day On Earth: A Portrait of the NIU School Shooter* (Dünyadaki Son Gün: NIU Katilinin Portresi), AWP Nonfiction Ödülü'ne değer görüldü. Son kitabı *Dirt*, 2012'de yayımlandı. David Vann, San Francisco Üniversitesi'nde ders vermekte, ayrıca bazı dergi ve gazetelere makaleler yazmaktadır.

ESRA BİRKAN, 1969'da İstanbul'da doğdu. Lisansını Boęaziçi Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık, yüksek lisansını Boęaziçi Üniversitesi Çeviribilim, doktorasını Yıldız Teknik Üniversitesi Diller ve Kùltürler Arası Çeviribilim bölümlerinde tamamladı. Batı klasiklerinin İslami çevirileri üzerine yaptığı yüksek lisans tez çalışması, *Ideology Unveiled: Islamist Retranslations of the Western Classics*, Lambert Academic Publishing tarafından yayımlandı. Marmara Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık bölümünde ders vermektedir. V. Nabokov (*Mařenka*), Lou Reed (çarkı sözleri), R. Yates (*Hayallerin Peşinde*) çevirileri yayımlandı.

Babam
James Edwin Vann (1940-1980) için

İçindekiler

İhtiyoloji	13
Rhoda	25
İyi Erkekler Alayı	39
Sukkwan Adası	49
Ketchikan	207
Yükseklerdeki Mavilik	227
Teşekkür	237

İHTİYOLOJİ¹

Annem beni Adak Adası'nda doğurmuş; burası Aleut Adaları'nın en ucunda, Bering Denizi'nin kıyısındaki bir kaya ve buzul parçasıydı. Babam donanmada iki yıllığına dış hekimi olarak görevliydi; görev yeri olarak Alaska'ya seçmişti, çünkü ava çıkmayı ve balık tutmayı seviyordu, fakat muhtemelen bu tercihi yaptığında Adak'ın ne menem bir yer olduğunu bilmiyordu. Annem bilseydi eğer, babamın talep yazısını muhtemelen yırtar atardı. Annem, kendisine yeterli bilgi verildiğinde asla yanlış seçimler yapmazdı.

Ateşler içindeki, sarılık geçiren bebeğini Adak'taki yer altı donanma hastanesinden, altı saattir beklemekte olan bir jet uçağına atıp da başka bir hastaneye götürme fikrini reddeden de yine annem olmuştu. Ateşim 40'a kadar çıkmıştı, daha da çıkıyordu, bu yüzden doktorlar anakaradaki gerçek bir hastaneye götürülmemi tavsiye etmişlerdi, babam da onlarla aynı fikirdeydi (biz orada bulunduğumuz müddetçe, hiç kimse en ufak bir kalp krizinden dahi sağ çıkmamıştı orada), ama annem kabul etmedi. Babamın deyişiyse, daha o uçağına bindiğim an can

1. Balıkların incelenmesini konu alan bilim dalı, balıkbilim. (Ç.N.)

vereceğimden hayvani bir içgüdüyle korkuyordu. Beni soğuk suyla dolu bir küvete sokmuş ve ben orada hayatta kalmışım. Hatta hayat bulmuşum. Turuncu lekelerle kaplı tenim yavaş yavaş sağlıklı bir bebek pembesine dönmüş, ellerimi kollarımı suda çırpıma başlamışım, o da beni küvetten almış ve birlikte uyumuşuz.

Babamın donanmadaki mecburi hizmeti bitince, Alaska'nın güneydoğusunda bir ada olan Ketchikan'a taşındık, babam orada bir muayenehane açtı, üç yıl sonra da bir balıkçı motoru aldı. Sekiz metrelik fiberglas, kameralı yeni bir tekneydi. Bir cuma akşamüstü tekneyi denize çıkardığında dışçı önlüğü hâlâ üstündeydi, biz de kıyından el sallamıştık. Tekneyi limandaki yerine soktu; ertesi sabah, iskelede durmuş, berrak, buzlu Alaska sularının dokuz metre derinlikteki yuvarlak gri taşlı zeminine oturmuş Snow Goose'un¹ beyaz bir serap gibi yansıyan görüntüsüne bakıyordu. Teknenin adını Snow Goose koymuştu, çünkü onun bembeyaz gövdesinin dalgaların üstünde uçağını hayal etmişti, ama ne yazık ki tekneyi denize çıkardığı gün, boşaltma tapalarını takmayı unutmuştu. Babam, annemin her zaman yaptığı gibi, ağzını açacağına gözünü açsaydı bunlar olmazdı.

O yaz, dalgaların üstünde uça uça balıktan dönüyorduk (neyse ki, babam Snow Goose'u sudan çıkarttırıp temizletmişti), ben o gün tuttuğumuz halibutlarla beraber, yüksek kenarlıklı arka güvertedeydim, babam bir dalganın üzerinden geçip de başka bir dalgaya tosladıkça halibutlarla beraber havaya zıplıyordum. Halibutlar, teknenin beyaz güvertesinde gri yeşil köpekler gibi dümdüz yatıyorlardı, kocaman kahverengi gözlerini ümitle bana çevirmişlerdi, ama ben onların kafasına balyoz indiriyordum.

1. (İng.) Kar kazı. Kuzey Kutup Bölgesi ve yakınlarına üzgü bir kaz türü. (Ç.N.)

Benim görevim, tekneden zıplayıp kaçmalarını önlemektir. O yayvan gövdelerinde inanılmaz bir güç vardı, kuyruklarını yere vurarak seksen-doksan santim havaya zıplayabiliyorlardı, beyaz karınları ışıltılı parlardı. Aramızda bir tür anlaşma vardı: Eğer zıplamazlarsa, kafalarına balıyozla vurmuyordum. Fakat bazen, özellikle de hava sert olduğunda, hep birlikte oraya buraya savruluyorsak ve kanlarıyla yapışkan sıvıları üzerime bulaşıyorsa, fazladan vurduğum da oluyordu, bunu yapma eğilimimden utanıyordum. Diğer halibutlar, yuvarlak kahverengi gözleri ve uzun, akıllı ağızlarıyla bunu görüyorlardı.

Bu gezilerden dönüşlerimizde, tekneyi iskeleye bağladıktan sonra annem, boşaltma tapaları da dahil olmak üzere her şeyi tekrar tekrar kontrol eder, babamsa öylece dikilip dururdu. Ben de ahşap iskelenin yıpranmış tahtaları üzerinde oynardım; bir keresinde yana devrilmiş paslı bir teneke kutunun içinden korkunç bir yaratığın çıktığını gördüm. Onun o iğrenç ayaklarından tiksiniyor bir çığlık atıp arkaüstü suya düştüm. Çok geçmeden beni sudan çıkarıp sıcak duşun altına soktular, ama gördüğüm şey aklımdan çıkmıyordu. Bana kimse kertenkelelerden söz etmemişti, sürüngenlerden pek hazzetmem zaten, ama onu daha ilk görüşte bu hayvanların yanlış yönde atılmış bir adım olduğunu biliyordum.

Bundan kısa bir süre sonra, beş yaşına yaklaşırken, babam da yanlış yönde adımlar attığını düşünmeye başlamıştı ve mahrum kaldığını düşündüğü tecrübelerin arayışına girdi. Annem flört ettiği ikinci kızdı, şimdi bu listeye, yanında çalışan, periodontolog kadın da eklenmişti. Çok geçmeden evdeki gecelerimiz, süresi ve şiddeti hiç belli olmayan kavgalara sahne olmaya başladı.

Bir gün babam salonda yalnız oturmuş ağlarken, annem de yatak odasında eşyaları kırıp dökerken gizlice oradan sıvıştım. Annemden pek insana benzeyen sesler

çıkılmıyordu, ahşap döşemeye çarpan şeylerin, dökülen sıvanın seslerinden ve kırılan camların şangırtısından oda da neler yaptığını hayal edebiliyordum. Alaska'nın, yağmur ormanlarını andıran nemli ve yapış yapış gecesine çıktım, yağmurun sesi dışında ses yoktu, pijamalarımın yolun karşısına geçtim, karanlık salon pencerelerinden içeriye bakıyor, kapıları dinliyordum, sonunda bir kapıdan kulağıma pek aşına olmayan bir vınlama duydum.

Evin yan tarafına dolandım, sinekliği açtım ve kulağımı soğuk ahşaba dayadım. Ses hafiflemişti, iniltiye de benziyordu, belli belirsiz duyuluyordu.

Kapı kilitliydi, ama paspasın plastik köşesinden tutup kaldırıncı, tıpkı bizde olduğu gibi, anahtarın orada olduğunu gördüm. Ben de içeri girdim.

Vınlamanın akvaryumun üstündeki hava pompasından geldiğini gördüm. Başkasının evinde yalnız gezinmenin berbat bir tarafı vardı, ben de muşamba kaplı döşemenin üzerinde ciddiyet ve vakarla yürüyüp yüksek mutfak taburesinin üstüne çıktım. Turuncu ve siyah çizgili balıkların çakıltaşlarını emip tükürmesini izledim. Akvaryumun içinde daha büyük taşlar da vardı: karanlık girinti ve çıkıntılarla dolu lav taşlarının içinden, alüminyum folyo gibi parlayan bir sürü küçük küçük yuvarlak balık gözü bakıyordu. Bazı balıklar parlak kırmızı, mavi renklerdeydi, bazıları ise parlak turuncu.

Balıkların belki de aç olabileceğini düşündüm. Buzdolabını açtım, kornişon turşusu kavanozunu gördüm, kavanozu açıp balıklara gösterdim. Akvaryumun üzerinde arkaya doğru açık bir yer bulup, turşuları içine döktüm, önce bir-iki tane attım, sonra kavanozun tamamını, sonunda da turşu suyunu döktüm, akvaryumun içindeki su taşıp yanlardan damla damla sızmaya başladı.

Suda balıklarla birlikte yüzen parlak turşu dilimlerine baktım, bazıları döne döne batıyordu. Zemindeki

parlak pembe ve mavi renklerdeki taşlara hafifçe çarpıp zıplıyorlardı. Turuncu çizgili balıkların hepsi ben turşularını dökerken suyun yüzeyine kadar çıkmıştı, ama artık onlar da yavaş hareket etmeye başlamışlardı. Yüzerken azıcık yana doğru yatıyorlardı, birçoğu da taşların üzerinde dinleniyordu. Diğer balıklar uzun, şeffaf, kıkırdak gibi ağızlarını birkaç dakikada bir suyun yüzeyine çıkarıp havayı emiyorlardı. Yüzgeçleri suda dantel gibi hafif hafif kıpırdıyordu.

Turşu dilimleri dibe çökünce, pembe ve mavi çakılların üzerinde uyuyan balıklar gibi sallanmaya başladılar, gerçek balıklar da yanlarında, yosun ve nilüferlerin arasında zarifçe yüzer gibi, sessizce sallanıyorlardı. Çok güzel görünüyorlardı, bu güzellik karşısında iyice öne eğildim.

Ellerimi ve yüzümü cama yapıştırıp o gümüşü gözlerden birinin sessiz karanlığına daldım. Sanki ben de yüzüyor, suyun üzerinde yavaş yavaş sallanıyordum, kendimi bambaşka bir diyarda gibi hissediyordum, işte o an sallandığımı hissettiğimi algıladım, kendimin ne algıladığımı algıladım ve benim ben olduğumu fark ettim. Dikkati dağılmış benliğimin farkına vardım, sonra dikkatimi dağıtanın ne olduğunu unuttum, balıklara ilgimi kaybettim, mutfak muşambasına ayağımı basıp, tekrar ağır ağır inen karanlık yağmura çıktım.

Üç yıl sonra, annemle California'ya taşınınca, kendi akvaryumum oldu ve ihtiyolojist olmaya karar verdim. Annemle babam ayrılmıştı elbet, şaşırtdıkları şey sadece benim o gece yaptıklarım değil, kendilerinin bütün bu zaman boyunca ne yaptığıydı. Benim barbarlığımla, kendi gece kavgaları arasındaki bağlantı onlara çok gizemli geliyordu.

İlk akvaryumum ıvır zıvır koymak için kullanılan

plastik bir leğendi. İçinde, kasaba şenliğinde kazandığım iki kırmızı süs balığı ve annemin eve dönerken Sal'in Balık Dünyası mağazasından aldığı çakıltaşları vardı.

Bu incecik soluk renkli balıkları seyredirdim, ama leğenin üstünde bir kapak olmadığı için, kedimiz Smokey, ben donup kalmış bir halde izlerken, balıkları pençesiyle tuttuğu gibi mutfak tezgâhının üzerinde yedi. Annem de beni Balık Dünyası'na götürüp, on galonluk doğru dürüst bir akvaryum aldı; hava kabarcığı filtresi, daha fazla çakıltaşı, geniş yapraklı plastik bir bitki, içinde delikleri olan volkanik taş, birkaç süs balığı, Ketchikan'da gördüğüm ve soytarıbalığı dendiğini öğrendiğim turuncu siyah çizgili balıklardan aldık.

Balıkları her akşam seyrediyor, her hafta sonu tanklarını temizliyorduk; hatta balıkları birkaç kez beyaz bence hastalığından bile kurtardık: kuyruk ve yüzgeçlerinde bir anda beyaz noktacıklar oluşmuştu, bu hastalık hepsini öldürebilirdi.

İlk ölen balıklarımızı özenli törenlerle gömdük, bu törenlerde annem benim yanımda toprağın üzerinde dizlerinin üstüne çöker, ben eski beyaz bir çarşafı omuzlarıma alırdım. Balıkları kat kat tuvalet kâğıdına sarar, küçük kutulara yerleştirir ve on beş santim derine gömerdik ki, kedi eşeleyip çıkarmasın.

Sonraları ise balıkları tuvalete atıp sifonu çekmeye ve yenilerini almaya başladık, o zamanlarda bile aklım fikrim balıklardaydı. Okuldaki kitap raporu ödevlerim yerine de balıklar üzerine yazıyordum. İlkokul öğretmenlerim bu kitaplardan haberdar olmadıkları için, "Soytarıbalığı", "Gümüştolar Balığı", "Çöpçübalığı", "Emici Vatoz" gibi kitaplar okuduğuma inanıyorlardı. İnsan hayatına mahsus olan her şey o akvaryumda vardı. Sarı, siyah melekbalıkları bütün ihtişamlarıyla akvaryumda zarafetle süzülürken, arkalarında incecik şeritler halinde atık

bırakır, akvaryumun dibindeki emici vatozlar bu atıkları yiyip tiksintiyle tükürür ve yine aç biilaç gezinmeye devam ederlerdi. Akvaryuma iki yeni gümüşdolar balığını koyduktan beş dakika sonra ise gerçek vahşeti gördüm. Bu gümüşdolar balıkları epeyce büyük balıklardı ve ismini aldıkları gümüş sikkeler gibi ıslıl ıslıl parlıyorlardı, onları Balık Dünyası'ndan aldığım poşetten çıkarıp akvaryuma atar atmaz, benim patlak gözlü, tembel çöpçü-balığının çevresini sardılar. Çöpçübalığının parlak, ince uzun bir gövdesi ve iki kocaman patlak gözü vardır. Gümüşdolar balıkları kurnaz ve acımasızdı, takım çalışması yapmayı da biliyorlardı. Saniyenin onda biri kadar bir sürede her biri bir göze saldırıp emerek çıkardı. Emdikleri gözleri yutmadılar bile, tükürüp attılar, göz küreleri bir hayal gibi süzüle süzüle akvaryumun dibini boyladılar, emici vatoz da onları yalayıp yuttu.

Annemin intikamı çabuk geldi. Gümüşdolarları fileyle alıp ânında sifonu çekti, o akşamı çöpçübalığının tankın duvarlarına kör kör çarpmasını izleyerek ve ölmesini bekleyerek geçirdik.

Biz California'da korunaklı bir hayat sürüp yıllarımızı geçirirken, babam Alaska'da sınırlarını giderek genişletiyor, yaptığı hiçbir şey kulağa makul gelmiyordu. Diş hekimliğinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı, şimdi de asıl yapmak istediğinin belki de balıkçılık olduğunu düşünüyordu. Bence bu düşüncesinde haklı ve samimiydi, ama ilerisini iyi düşünememişti. Muayenehanesini sattı, yirmi metrelik, güzel, pahalı bir alüminyum ticari balıkçı teknesi sipariş etti; teknenin halibut sezonundan önce tamamlanması gerekiyordu, amcamı da teknenin mürettebatı olmaya ikna etti. Hayatları boyunca spor olsun diye birlikte balık tutmuşlardı, ama ikisinin de ticari bir balıkçı

teknesinde deneyimleri olmadığı gibi teknede ikisinden başka da mürettebat yoktu. Eğer babam önce başka bir teknede çalışacak ya da bir kaptan tutacak olsaydı, kendisi hakkındaki yalnız kâşif imgesi zedelenirdi.

Bu tekneye Osprey¹ adını verdi. Snow Goose, bir-iki günlük kısa gezilerde beyaz kanatlarıyla dalgaların üstünde uçan beyaz bir kuşken, Osprey daha uzaklara açılan ihtişamlı bir yaratıktı. Balık kartalları, bir buçuk-iki metreye varan kanat genişlikleriyle geniş kavisler ve daireler çizerek denizin üstünde çok uzaklara uçabilirler ve genellikle yalnız uçarlar.

Osprey zamanında tamamlanmadı, bu yüzden babamla amcam sezona bir buçuk ay geç başladılar. Acele ettikleri için ağlar balıkları çeken hidrolik çarka sıkıştı, çarkı tamir etmeleri bir haftadan fazla sürdü ve elbette doğru dürüst balık tutamadılar. Babam o yıl balıkçılık işinde 100.000 doların üstünde bir kayba uğradı, yine de bu onun gözünü yıldırmadı, çünkü gözünü karartmış, hayatının son güzel döngüsüne girmişti.

Amcamın anlattığına göre, bir gece teknenin köprüsünde oturuyorlarmış, babam remi oyununda üst üste on yedi kez yenildikten sonra somurtup isteksizce rakibini tebrik edeceği yerde, geriye yaslanıp kollarını iki yana açmış, sonra kaptan koltuğundan kalkmış, radar ile sonar aletinin mavi, beyaz ışıkları yüzüne vururken, çenesini ileri doğru uzatmış (amcam çenesinin bu duruşunu kıvrık bir gagaya benzetirdi) ve, “Üç derece sancak!” diye haykırmış. Amcam otomatik pilotu, babamın söylediği dereceye ayarlamış ve o sabah en başarılı üç-dört avlarından birini gerçekleştirmişler.

Babamın tahminlerinin gerçekleşmesi nadiren rastla-

1. (İng.) Balık Kartalı. Balıkla beslenen yırtıcı bir kuş türü. (Ç.N.)

nan bir durumdu. Yine aynı yıl hırdavatçı dükkânına yaptığı yatırımı batmış, altın fiyatları da düşmüştü. Güney Amerika ülkelerine vergi kaçırdığı için, Vergi Dairesi peşindeydi (Sosyal Güvenlik Kurumu'na yapılan ödemelere de sinirlenirdi ama o ödemeler, ölümünden sonra bizim geçimimizi sağladı). Sekreterden bozma nişanlısıyla ilişkisi de dahil olmak üzere, yaşadıklarının hepsi bir fiyaskoydu. Sonuç olarak, o yıl babam için pek de iyi geçmemişti. Ocak ortasında onunla toplam dört gün geçirdim.

Bu tatilde her gece, otel odasında, onun yatağının kenarında, yerde uyku tulumunda yatarken, onun geç saatlere kadar yatakta dönüp durduğunu duyuyor ve çocuk sezgilerimle onun daha uzun bir süre babam olarak kalmayacağını hissediyordum. Yataktaki hareketleri bir döngüye giriyor ve onu yavaş yavaş bir çember içine alıyordu. Çarşafı tekliyor, sıkıntı, öfke ve çaresizlik içinde iniliyordu, sonra biraz duruluyor, kıyı rüzgârları gibi hafif hafif çırpınıyordu, en sonunda da yüzünü yastığa gömüp ağlıyordu. Sonra döngü yeniden başlıyordu. Benim uyanık olmadığımı sanıyordu herhalde, çünkü bildiğim kadarıyla kimsenin yanında ağlamazdı. Fakat bir gece benimle konuştu.

“Bilmiyorum işte,” dedi yüksek sesle. “Roy, uyanık mısın?”

“Evet.”

“Tanrım, bilemiyorum işte.”

Bu bizim son konuşmamızdı. Ben de bilmiyordum, uyku tulumumun içinde kaybolmak istiyordum. Babamın başında feci bir ağrı varmış, ağrı kesicilerin hiçbiri kâr etmiyormuş; sesi giderek daha derinden geliyordu, bilmek, duymak istemeyeceğim nice yeise düşmüş, nice üzüntülere kapılmıştı. Ben de herkes gibi onun sonunun nereye varacağını biliyordum, ama nedenini bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Babam ertesi yıl Osprey'le açıldıkça açıldı, Meksika açıklarında beyaz tonbalığı avı, sonra yine Bering Denizi'nde kral yengeç avı. Artık ticari balıkçılığı bırakmış, öylesine keyfine avlanmaya başlamıştı; büyük, değerli balıkların peşindeydi, bir gün bir sürü büyük somon tutmuş ve hemen oracıkta karınlarını yarıp bağırsaklarını boşaltmıştı. Üst üste iki yıl ciddi kayıplar verdikten sonra, başarısızlığa uğradığı apaçık olan Osprey ile limana döndü ve tekneyi sattı. Zaten Vergi Dairesi yakasını bırakmıyordu, artık başka bir kaçış yolu da bulamadığından, kamaradan 44'lük Magnum silahını aldı, gri ve ağır bir gökyüzünün altında, martıların çığlıkları eşliğinde, o gün tutulmuş somonların koyu kanlarına bulanmış botlarıyla teknenin kıçına yürüdü. Bir an durup düşünmüş de olabilir, ama hiç zannetmiyorum. Hareketlerine hava yön verirdi onun, toprak aklını çelmezdi hiç. Somon yığınının arasında beynini dağıttı, amcam makine dairesinden çıkıp da onu buluncaya dek geçen saatler içinde martılar, babamdan artakalanları epeyce didiklemişti.

Ben ve annem hayatta kaldık. Fazla yükseklere çıkmadığımız için düşecek bir yer de yoktu. Amcam arayıp bize haberi verdikten sonra oturup içinde bezelye taneleri yüzen et suyuna çorba içtik, gökyüzünün mavisi soluklaşıp hava ağır ağır kararırken salonumuzda oturup floresanla aydınlatılmış akvaryumu seyrettik. Çöpçübalığı artık yönünü bulmayı öğrenmişti, akvaryumun cam duvarlarına daha az çarpıyordu. İncecik dantel gibi bir kan tabakasıyla sarılı boş göz yuvaları zamanla iyileşmiş, üzerlerine beyaz mat bir film çekilmişti. Kaplan gibi çizgileri olan, yarısı çene, yarısı kuyruktan oluşan, su yüzeyinde her zaman kırk beş derecelik bir açıyla yüzen ve su püskürtebilen okçubalığı, güçlü çenesini su yüzeyinde

gezdirerek bekliyordu. Bir zaman sonra –ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, çünkü bir ölümden sonra zaman durur, zamanın geçtiği hissi kaybolur– ayağa kalkıp okçubalığına bir kavanoz sinek getirdim. Bir sineği akvaryumun içine bırakıp tekrar kapağını kapadım ve bu bildik ritüeli izlemek üzere annemin yanına oturdum, hayatlarımızın ne olduğunu bize anımsatan bir ritüeldi bu, ama artık ilgimi kaybettiğimi biliyordum. Okçubalığı gerildi, kuyruğunu çırpa çırpa bir daire çizdi, kanca gibi yaptığı ağzıyla suyun yüzeyinden biraz su topladı, sineğin delicesine uçuşunu sakince izledi ve ağzındaki suyu çok ufak bir hareketle ama öyle bir hızla sineğin üzerine püskürttü ki, sinek göz açıp kapayıncaya dek sulara gömüldü, panik içinde milyonlarca küçük çırpınıyla kurtulmaya çalışıyordu.

David Vann, Alaska
coğrafyasından çarpıcı
manzaralar aktararak
günümüz insanının trajedisini
ortaya çıkarabilen bir yazar.

© Duna Kitap

Jim tekrar Roy'un yanına oturup onu seyretti. Hâlâ aynıydı, tamamen aynı. Biraz öteye fırlayan 44'lük Magnum'u eline aldı. Namluyu kendi kafasına dayadı, fakat indirip manyak gibi gülmeye başladı. Kendini öldüremiyorsun bile, dedi kendi kendine yüksek sesle. Sadece kendini öldürme oyunu oynuyorsun. Önündeki elli yıl boyunca ayık kalıp her dakika bunu düşüneceksin. Senin payına düşen bu.

Hayatta herkesin payına düşen acı vardır. Ölüm başı çeker. Hele insanın yaşamına farklı bir yoldan girdiyse... İntihar eden babaya duyulan özlem, sadece öfke duygusuyla bastırılabilir. Ne hesap sorulabilir ona, ne de anlamaya çalışılır. Ama gün gelir, yazar, alıp kalem eline bedel ödetir bırakıp gidene; altından kalkamayacağı bir acı yükleyerek...

Bir İntihar Efsanesi, *Caribou Adası*'yla tanıdığımız Amerikan edebiyatının genç yıldızı David Vann'ı dünya çapında üne kavuşturan kitap. Gerçekle kurmacanın çok ince bir çizgiyle ayrıldığı, insanı, farkına varmadan ya da varmak istemeden alıp götüren öyküler...

"*Bir İntihar Efsanesi*, adının vurguladığı gibi kişisel bir mitosu irdelleyerek, dağılmış bir ailenin geçmişine uzanıyor, o geçmişi yeniden sorguluyor ve yeniden kurguluyor."

Stewart O'Nan, *Kayıplar İçin Türküler*'in yazarı

ISBN 978-975-07-1564-8

9 789750 715648